

TRIBUNA

JAUME BARTUMEU CASSANY

President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra (SDP)

¿Som al mateix vaixell?

L'endemà de Meritxell, festa nacional, és un bon dia per reflexionar i observar la navegació del nostre país al mig d'unes aigües força mogudes, que estan donant fortes sotragades al vaixell institucional andorrà.

Els discursos oficials intenten difondre la idea, a manera de metàfora de la navegació, que tots anem al mateix vaixell.

Però, en qualsevol cas, ser al mateix vaixell no vol dir gran cosa. No és igual viatjar en una suite amb balcó que en una cabina interior sense finestra. No té res a veure on descansa el capità amb on dorm el grumet.

Una cosa semblant li passa al Govern d'Andorra respecte a les empreses, als professionals i als treballadors assalariats: a l'hora d'ajustar l'endeutament i controlar la despesa l'esforç que es demana a la ciutadania és molt superior al que s'exigeix el mateix Estat.

Tots anem al mateix vaixell, però alguns es marejaran més que d'altres durant la travessia.

Tal com apunta aquest inici de curs, el Govern de DA haurà de fer provisió de biodramines i fins i tot d'armilles salvavides. I estar atents perquè, tot i viatjar al mateix vaixell, pot ser que alguns

en vulguin baixar i navegar pel seu compte.

L'aparell propagandístic del Govern d'Antoni Martí, amb la prestidigitació que ja coneixem, ja ha engegat la sonsònia que s'acaba la crisi, que s'obren nous negocis i que augmenta l'activitat. Diu el cap de Govern que s'ha "començat a revertir la situació".

Tot s'aprofita.

El dèficit públic i la pressió europea, quan convé argumentar l'excés en la despesa o la reducció dels ingressos. La manca d'eficiència i el volum de l'administració pública, quan s'afavoreixen fórmules de mercantilització dels serveis públics.

A Socialdemocràcia i Progrés tenim una visió diferent d'aquest moment econòmic. Si hi hagués reactivació, seria de baixa intensitat i amb gairebé nul·la creació de llocs de treball. En conseqüència això farà que la gran majoria de la població seguirà en una mala situació.

Si mirem sense passió les dades estructurals veurem que no creix l'ocupació hotelera sinó que baixa significativament i que les importacions han baixat força.

Ahora hi ha una evident crisi social producte de

la desigualtat generada per una distribució cada vegada pitjor de la renda i de la riquesa, que a més podria fer-se crònica.

Ho deia ja en la tribuna de la setmana passada: a Andorra estem deixant enrere el temps durant el qual les diferències disminuïen.

L'edició de *Le Monde* de dimecres passat, 2 de setembre, comentava un nou llibre de l'economista americà Joseph Stiglitz *La grande fracture*. L'autor diu que "les desigualtats són el resultat d'opcions polítiques i no pas de la mundialització".

A Andorra els problemes que afecten la gent són fora de l'agenda política del Govern d'Antoni Martí.

Ens trobem en una economia amb demanda insuficient –ja he dit que baixen tant les importacions com l'ocupació hotelera– i a mitjà termini aquesta evolució serà insostenible. Per sortir-ne cal que la despesa pública es comprometí més, afavorint la creació de llocs de treball.

Ho necessitem per reduir els dèficits als sistemes escolars, les infraestructures, la seguretat social i, també, per anar pagant el deute públic.

Aquestes polítiques són imprescindibles ja que és un error suposar que quan, per hipòtesi, sortís de la crisi i tornéssim a generar llocs de treball, la desigualtat es reduiria tota sola.

Per això els "millors" que governen haurien de dir-

nos si han trobat l'elixir meravellós que pugui evitar els danys generats per les seves polítiques. Les seves proclames propagandístiques són ben còmiques. Però el que és còmic pot acabar en disbarat.

I és un pur disbarat que un Govern que no ha estat capaç en quatre anys de majoria absoluta (2011-2015) de redreçar l'economia, proclami ara, com una veritat incontrovertible, que anem millor quan les estadístiques, malgrat ser prou amablement presentades pels seus fidels serveis, els desmenteixen. Com els ministres es desmenteixen els uns als altres: el de Finances desmenteix el d'Ordenament Territorial en relació al trasllat d'RTVA SA a Encamp; el d'Exteriors desmenteix el de Finances assegurant que el Govern "mai" no s'ha compromès amb els treballadors de BPA.

¿On queda l'autoritat d'Antoni Martí?

Una lectura optimista seria que les estructures de l'ordenament i mano muntades per DA porten al desgovern i que l'autèntica autoritat és saber escoltar, reflexionar, dialogar i, si és possible, consensuar.

Però aquesta autoritat no la trobareu pas al Govern dels pitjors. Només busquen l'aplaudiment i no suporten la discrepància democràtica. Ja n'hi ha prou d'aquest rum-rum anestesiant del Govern de DA, dòcil davant les pressions dels poderosos.

Així és ben evident que ben pocs es voldran quedar dalt d'un vaixell amb rumb orientat a satisfer només els que van al capdamunt.